

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Quæstiones, Qvæ Dispvatæ Dicvntvr, & Quæstiones
Quodlibetales, siue Placitorum eiusdem S. Thomæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

15 Vtrum Religiosi qui nihil habent in proprio vel communi, possint
eleemosynam facere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72780)

vel in casibus similibus. Simpliciter autem loquen- do, inducere aliquem ad iurandum qd religionem non intret, graue est peccatum. Si enim aliquis vel let religionem intrare, & immineret opportunitas temporis, & omnes circumstantie conueniret, gra- uiter peccaret qui cum ab ingressu religionis pro- hiberet. Vnde Dominus Mat. 23. cominatur phari- saeis, qui nec ipsi intrabant in regnum caelorum, nec alios intrare sinebant. Cum autem aliquis facit ali- quem iurare quod religionem non intrabit, impe- dit eum quantum in se est, ab ingressu religionis secundum quodcumque tempus, & secundum quaecumque circumstantiam opportunam, quia in vniuersali includuntur omnia particularia. Vnde manifestum est qd grauius peccat.

Ad illud vero qd obijciunt in contrarium, dicitur G dum, qd quamuis iuramentum sit ab aliquo bono ope- re abstinere, tamen illicitum est uel sibi, uel alij im- pedimentum opponere, quo minus in illud bonu opus peccare possit, sicut licitum est non dare elec- mosynam huic pauperi, illicitum tamen est se, uel alium iuramento alstringere ad hoc, quod alicui eleemosyna non detur, cuius ratio est: quia praeter mittere actum uirtutis potest aliquis abique pec- cato, eo quod praecpta affirmatiua, quae sunt de actibus uirtutum, non obligant ad semper, sed im- pedimentum boni operis directe uirtuti contra- riatur, & ideo cadit sub prohibitione praecpti negatiui, quod obligat ad semper. Vnde omnia talia iuramenta sunt illicita, nec sunt obseruanda, & illi qui hoc iurant, iuratio perijuri sunt, quia iurame- tum hominem obligare non potest contra chari- tatem Dei & proximi: unde quamuis licitum sit alicui religionem non intrare, illicitum tamen est impe- dimentum iuramenti apponere sibi, uel alijs. Est, qd contra perfectionem uitae, & contra consilium Chri- sti.

QV AESTIO VI.

DEBET quae sita sunt tria de his que ompe- unt in religione existentibus.

¶ Primo, Vtrum religiosus qui nihil debet habere i proprio, uel communi, possit eleemosynam face- re de his quae sibi ab alijs in eleemosynam dantur.

¶ Secundo, Vtrum aliquis in religione existens, sciens patre suu graui necessitate opprimi, possit exire absq; licentia praelati sui uel subueniat patri.

¶ Tertio, Vtrum status religionis sit perfectior quam status sacerdotum parochialium, & archi- diaconorum.

ARTICVLVS XV.

Vtrum religiosi qui nihil habent in proprio, uel communi, possint eleemosynam facere.

CIRCA primu sic proceditur. Videtur, qd religio si qui nihil habent in proprio, uel communi, non possunt eleemosynam facere quae eis proficiat. Non enim proficit eleemosyna facienti, nisi debi- to mo fiat: sed tales religiosi, non possunt eleemo- synam debito mo facere, det enim eleemosyna de proprio fieri, secundum illud Tobiae 4. Si multum tibi fuerit, abundanter tribue: si autem modicum, id ipsum libere impertiri stude. ergo tales religio- si q nihil suu hent nec in proprio, nec in com- muni, non possunt eleemosynam facere quae eis proficiat; sed si quam eleemosyna de eleemosynis sibi factis fa- ciunt, eis proficit, a quib; eleemosynam peperunt.

33. q. 33. arti. 8. ca. & ad 1. & 4. dist. 15. q. 2. arti. 5. q. 4. o.

SED CONTRA. Inter alia opera, eleemosynarum largitio plurimum inuenitur esse fructuosa. Dicitur Dan. 5. Peccata tua eleemosynis redime. Si ergo religio- si eleemosynas facere non possunt, quae eis proficiant, uidentur esse peioris conditionis quam alij etiam in spiritualibus bonis.

RESPON. Dicendum, quod religiosi, quantum proprium habere non possunt, possunt tamen alio- rum rerum dispensationem habere, siue detru- ctibus possessionum communiu, siue etiam de elec- mosynis particulariter eis collatis: nec refert quan- tum ad propositum pertinet, utrum huiusmodi di- spensationem habeant auctoritate sui ordinis, uel auctoritate alicuius superioris prelati. His ergo qui- bus dispensatio commissa est, possunt meritorie eleemosynam facere de bonis quae eorum dispen- sationi committuntur, secundum quod eis comit- titur; & huiusmodi eleemosyna meritoria est & eis qui minime ministerium exequentur, & illis quo- rum huiusmodi res deputata noscuntur. Si uero aliquis religiosus sit, cui non sit huiusmodi rerum dispensatio commissa, ei non licet eleemosynam facere.

Et per hoc patet responsio ad obiecta.

ARTICVLVS XVI.

Vtrum religiosus possit egredi claustrum absque licentia sui praelati, si patri subueniat in necessitate existens.

AD SECUNDUM sic proceditur. Videtur quod religiosus si uideat patrem suum esse in ne- cessitate, etiam absque praelati sui licentia, possit claustrum exire ad subueniendum patri. Non enim praetermittendum est mandatum Dei propter homi- num traditiones. Vnde Dominus Mat. 15. contra quosdam dicit. Irritum fecistis mandatum Dei pp- traditiones uestras: sed ad subueniendum parenti- bus homo astringitur per praecptum diuinum, Honora patrem tuum, & matrem tuam: in quo q- dem honore intelligitur necessarium subueni- ergo uideretur quod non obstantibus religionis ob- seruantijs, quae sunt hominum statuta, debeat ali- quis religiosus exire claustrum ad subueniendum parentibus secundum praecptum Dei.

SED CONTRA. Spiritualia semper praerenda sunt carnalibus: sed religiosi se obligauerunt ad ob- sequium spiritualis patris, scilicet Dei, cui magis re- nemur, secundum illud ad Heb. 12. Quanto magis obtemperabimus patri spirituum, & uincemus: non ergo debent dimittere sui ordinis obseruantias, ut parentibus carnalibus ministrent.

RESPON. Dicendum, quod aliter est dicendum de illo qui nondum religionem intrauit. & aliter de illo qui iam in religione est professus. Ille enim qui nondum religionem intrauit, si uideat patrem suum in magna necessitate, cui per alium subueni- ri non possit, non debet religionem intrare, sed re- neretur ministrare parentibus, maxime si absque periculo peccati possit in saculo remanere. Si uero per alium possit eius parentibus ministrari, por- test, si uult, religionem intrare. Vnde Chrysostomus exponens illud, Dimitte mortuos sepelire mor- tuos suos, dicit, quod malum est abducere homi- nes a spiritualibus, & maxime cum fuerint, qui- bus ministerium parentum compleant. Erant enim alij qui complere possent illius funeris sepultura. Post- quam uero aliquis est iam in religione professus, est mortuus mundo: nisi per spirituale mortem de- obligatur.